

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Ловеч, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ТАТЯНА МИТЕВА**

Членове: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря **ЦВЕТОМИРА БАЕВА**
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно гражданско дело № 20244300500094 по описа за 2024 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство с правно основание чл.258 и сл. от ГПК

С Решение №145/28.11.2023 год. по Гр.д.№229/2023 год., РС-Т. отхвърля, като неоснователен и недоказан, предявеният от К. А. К. от гр. В. и М. Н. К. от гр. В. против „СИС Кредит“ АД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. В., ревандикационен иск по чл. 108 от ЗС, за признаване, че са собственици на поземлени имоти представляващи ливада с площ от 5,277 декара (пет декара двеста седемдесет и седем кв.м.), намираща се в град Т., местността „П.“ и представляваща поземлен имот с идентификатор 72343.54.111, стар номер 054111, по плана на град Т., който към момента е урбанизиран поземлен имот и ливада с площ от 1.179 декара (един декар сто седемдесет и девет кв.м.), находяща се в землището на град Т., местността „П.“, представляваща имот с идентификатор 72343.54.140, стар номер 054140, по плана на град Т., както и да бъде осъден ответника „СИС Кредит“ АД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. В., да предаде на К. А. К. от гр. В. и М. Н. К. от гр. В. владението върху описаните по-горе недвижими имоти, като отхвърля, като неоснователен и недоказан, предявеният от К. А. К. от гр. В. и М. Н. К. от гр. В., установителен иск по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, за установяване нищожност на Договор за заем от 11.05.2009 г. по силата на който „СИС ЛИЗИНГ“ ЕООД предоставило на от К. А. К. и М. Н. К. заем в размер на 100 000 (сто хиляди) лева за срок от шест месеца и е осъден К. А. К. с ЕГН ***** и М. Н. К. с ЕГН ***** и двамата с адрес: гр. В., ул. „*****“ *** да заплатят на „СИС Кредит“ АД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. В.

сумата от 2 400 лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски.

Постъпила е въззивна жалба вх.№6611/12.12.2023 г. от К. А. К. с ЕГН *****, адрес в град В., ул. „****" *** и М.Н. К. с ЕГН *****, адрес в град В., ул. „****" *** чрез адв. С. П. П., вписан в САК, адреса кантората в град Т., срещу Решение № 145/28.11.2023г. по/гр. дело 20234330100229 на Районен съд Т., като считат, че същото за неправилно и незаконосъобразно.

Излагат, че на 08.10.1998г. К. А. К. купува, от М.Л.М., ливада с площ от 5,277 декара (пет декара двеста седемдесет и седем кв.м.), намираща се в град Т., местността „П." и представляваща поземлен имот с идентификатор 72343.54.111, стар номер 054111, по плана на град Т.. Договорът е обективиран в нотариален акт № 2, том Първи, рег. № 45, дело № 2 от 1998г. на нотариус И.И., с район на действие Районен съд Т., а на 31.08.2001г. К. К. купува от Лазар Колев Лалев и ливада с площ от 1.179 декара (един декар сто седемдесет и девет кв.м.), находяща се в землището на град Т., местността „П.", представляваща имот с идентификатор 72343.54.140, стар номер 054140, по плана на град Т.. Договорът е обективиран в нотариален акт № 182, том Първи, рег. № 1435, hot. Дело № 167 от 2001г. на нотариус И.И., с район на действие Районен съд Т..

Считат, че тези обстоятелства са безспорни между страните и на основание горесцитираните нотариални актове К. К. и съпругата му М. К., с която са в брак по време на продажбата, доказват че са собственици на процесиите поземлени имоти.

Излагат, че на 11.05.2009г. ищците К. А. К., М. Н. К. сключили договор за заем със „СИС ЛИЗИНГ" ЕООД с ЕИК ***, по силата на който „СИС ЛИЗИНГ" ЕООД им предоставило заем в размер на 100000 (сто хиляди) лева за срок от шест месеца, като била уговорена възнаградителна лихва в размер на 5% на месец (чл. 8 от Договора). Сочат, че бил разписан и подробен погасителен план както и уговорена неустойка в размер на 0,5 % на ден, но не повече от 20% от размера на заема (чл. 10 от Договора). Изтъкват, че в чл. 9 от Договора било уговорено К. К. да обезпечи вземанията по договора за заем като учреди договорна ипотека върху собствените си недвижими имоти - поземлен имот с идентификатор 72343.54.111 и поземлен имот с идентификатор 72343.54.140, находящи се в землището на град Т., местността „П.", като ипотеката била учредена с нотариален акт № 106, том Първи, рег. № 1112, дело № 93 от 2009г. на нотариус И.И., район на действие Районен съд Т..

Сочи, че на 24.08.2010г. заемодателят „СИС ЛИЗИНГ" ЕООД сменил фирмата си, като новата фирма на дружеството станала „СИС КРЕДИТ", а на 18.07.2012г. „СИС КРЕДИТ" ООД се преобразувало, чрез промяна на правната форма и новото дружество правопреемник станало „СИС КРЕДИТ" АД с ЕИК ****.

Признават, че заемателите изпаднат в забава за плащане на задълженията си по договора за заем и заемът става предсрочно изискуем. Сочат, че заемодателят „СИС ЛИЗИНГ" ЕООД образува ч.гр.д. № 10255/2010г. на Районен съд В., като на 05.08.2010г. се снабдява с изпълнителен лист и образува изпълнително дело 401/2010г. по описа на ЧСИ

С.К.Д. с рег. № 718, район на действие Окръжен съд В.. Сочат, че за продължаване на изпълнителните действия по осребряване на ипотекираните имоти, делото е изпратено на ДСИ Т.Т. към Районен съд Т., било образувано изпълнително дело 194/2010г., бил извършен опис на ипотекираните имоти и те съответно били изнесени на публична продажба. Твърдят, че на 14.10.2013г. била проведена публичната продажба, като имотите били възложени на „СИС КРЕДИТ“ АД, правопреемник на „СИС КРЕДИТ“ ООД, съответно на заемодателя „СИС ЛИЗИНГ“ ЕООД. Изтъкват, че „СИС ЛИЗИНГ“ ЕООД не е въвеждан официално във владение на процесните имоти със съответно постановление и протокол за въвод във владение.

Считат, че „СИС КРЕДИТ“ АД не е придобило собствеността върху поземлен имот с идентификатор 72343.54.111 и поземлен имот с идентификатор 72343.54.140, находящи се в землището на град Т., местността „П.“, тъй като не е имало качеството кредитор, което е абсолютна предпоставка за провеждане на публична продажба и това е така, защото Договорът за заем № 1114/11.05.2009г. е нищожен на основание, чл. 26, ал. 1 ЗЗД -противоречие със закона. Твърдят, че този договор е сключен преди кредиторът да разполага с лиценз за извършване на кредитиране, който му е даден със Заповед № РД 22-1838/01.10.2009г. на подуправителя на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор“. Сочат, че съгласно чл. 3а от Закона за кредитните институции, само лицата регистрирани по този закон имат право да извършват по занятие дейността кредитиране и ако лицето не е регистрирано по този закон, няма право да сключва договори за заем, когато тези договори са съществен дял от дейността му. Сочат, че за да реши, че договорът за кредит не е нищожен съдът е взел предвид, че Наредба № 26 от 23.09.2009г. е влязла в сила пет дни след сключване на договора за кредит, но не е взел предвид, че чл. 3 и чл. 3а от Закона за кредитните институции са били влезли в сила към датата на сключване на договора. Считат, че Закона има пряко действие и разпоредбите му са задължителни и без да са влезли в сила подзаконовите нормативни актове по прилагането му, разпоредбата на чл.3а е ясна и подлежи на пряко прилагане. Цитират, че съгласно нея „За извършване по занятие на дейност по финансов лизинг, гаранционни сделки, придобиване на вземания по кредити или дейност, представляваща друга форма на финансиране (факторинг, форфетинг и други) във връзка с кредити, придобиване на дялови участия в кредитни и финансови институции и отпускане на кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, е необходимо лицето да бъде вписано в публичен регистър на БНБ, ако една или повече от тези дейности е съществена за него.“ Според тях, това означава, че сделки КРЕДИТИРАНЕ „СИС КРЕДИТ“ АД ще може да сключва по занятие само и единствено след вписване в регистъра на БНБ. Сочат, че видно от приложените към исковата молба финансови отчети на дружеството за 2009 г. кредитирането е основната и единствена дейност на дружеството, но то обаче е имало право легално да я извършва едва след като е получило лиценз за това със Заповед № РД 22-1838/01.10.2009 г. на подуправителя на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор“. Считат, че към датата на сключване на процесния Договор за заем от 11.05.2009 г., дружеството не е разполагало с лиценз, за да извършва кредитиране и въпреки това

дружеството се е занимавало само и единствено с предоставяне на заеми, както е записано в доклада на съставителя на годишния финансов отчет за 2009г., публикуван в Търговския Регистър, а и е видно от множеството вписани ипотеки, за които са представили справка от партидата на дружеството в Имотния регистър. Твърдят, че този факт се признава от ответника, който изрично заявява в отговора на исковата молба, че процесния договор е договор за кредит. Считат, че неправилен и незаконосъобразен е изводът на съда, че „СИС КРЕДИТ“ АД правомерно сключва договори за кредит, без да бъде вписан в съответния регистър на бнб, само защото Наредба №26 не била влязла в сила. Сочат, че ЗКИ и чл. 3а са били влезли в сила към момента на договора и е следвало да се прилагат пряко и ответникът е следвало да изчака регистрацията си в БНБ, съгласно изискването на закона, и едва тогава би имал право да сключва договори за кредит по занятие. Считат, че сключения Договор за заем № 1114/ 11.05.2009г. е нищожен на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, като противоречащ на закона, тъй като „СИС КРЕДИТ“ АД не е имало право да сключва договори за кредит преди да бъде регистриран в съответния регистър към БНБ, съгласно изискванията на действащия към момента чл.3а от ЗКИ, „СИС КРЕДИТ“ АД е привиден кредитор, тъй като основанието никога не е съществувало, тъй като нищожният договор не поражда никакви права и задължения.

Цитират, че съгласно ТР № 4 от 11.03.2019 г. по тълк. дело № 4/2017 г., ОСГТК на ВКС „Привидният кредитор не може да запази никакви права, придобити от материалнонезаконосъобразния изпълнителен процес /злоупотребата с право винаги има за последица порок на придобиването/ и той винаги дължи да върне всичко получено, дори и в качеството на купувач от публична продан, тъй като е получено без основание.

Изтъкват, е към момента на публичната продан привидният кредитор-взискател по изпълнението няма изпълняемо право и в рамките на спор за собственост /по арг. на чл.483 ГПК/ длъжникът-собственик може да оспорва законосъобразността на публичната продан, поддържайки че постановлението за възлагане, макар и необжалвано и влязло в сила, няма вещнопрехвърлителен ефект и купувачът от публичната продан не може да придобие правото на собственост, защото собственикът на имота е нямал качеството на длъжник по проведеното принудително изпълнение. Изтъкват, че прехвърлянето, извършено от съдебния изпълнител в полза на привидния кредитор, е лишено от правно основание, вследствие на което е недействително /арг. чл.55 ЗЗД/. Сочат, че привидният взискател дължи връщане на полученото без основание, а липсата на правно основание води до неправомерност на създаденото икономическо състояние и задължение за възстановяване на предишното положение." Изтъкват, че „При възлагане на имота, върху който е насочено изпълнението, в полза на взискателя, и при отпадане на изпълнителното основание, въз основа на което е предприето принудителното изпълнение върху имота, последният ще се счита собственост на длъжника поради липса на изпълняемо право, което да оправдае прехвърлянето на собствеността. Смятат, че възлагането при публична продан на привиден кредитор не поражда вещнопрехвърлителен ефект и когато той е платил нещо или дори всичко, тъй като по разпределението не получава нищо или нещо по-малко от

предложената цена. Сочат, че ефект няма, тъй като изначално той дължи връщане на всичко, получено без основание, а ако то не е налице у него - обезщетение."

Излагат, че в случая основанийето, на което е възникнало вземането на „СИС КРЕДИТ" АД, съответно е образувано изпълнителното дело, е нищожен договор за заем, сключен от лице, което няма право да го сключва, тъй като към момента на сключването не е разполагало с валиден лиценз по смисъла на Закона за кредитните институции. Изтъкват, че договорът за заем, който е нищожен, не е породил правно действие, съответно заемотелят по него никога не е бил кредитор, а заемателят не е длъжник и това безспорно означава, че „СИС КРЕДИТ" АД е имало качеството на привиден кредитор в изпълнителното производство. Считат, че съгласно разясненията, дадени от ВКС в Тълкувателно решение № 4 по тълкувателно дело 4 от 2019г., купувачът по привиден кредитор по публична продажба не става собственик, а публичната продажба не произвежда вещно транслативен ефект и следователно „СИС КРЕДИТ" АД не е станало собственик на процесните имоти, а те са останали собственост на К. А. К., който ги е придобил с договори за продажба, обективирани в нотариален акт № 2, том Първи, рег. № 45, дело № 2 от 1998г. и нотариален акт № 182, том Първи, рег. № 1435, hot. Дело № 167 от 2001г. и двата на нотариус И.И., с район на действие Районен съд Т..

Молят съда да отмени като незаконосъобразно и неправилно Решение № 145/28.11.2023г. по гр. дело 20234330100229 на Районен съд Т. и със своя акт да признае, че ищецът К. А. К. е собственик на ливада с площ от 5,277 декара (пет декара двеста седемдесет и седем кв.м.), намираща се в град Т., местността „П." и представляваща поземлен имот с идентификатор 72343.54.111, стар номер 054111, по плана на град Т., който към момента е урбанизиран поземлен имот и ливада с площ от 1.179 декара (един декар сто седемдесет и девет кв.м.), находяща се в землището на град Т., местността „П.", представляваща имот с идентификатор 72343.54.140, стар номер 054140, по плана на град Т..

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника „СИС КРЕДИТ" АД, с ЕИК **** чрез адв. Х. Ц. П. от САК, като счита, че решението на съда е правилно и обосновано и следва да бъде потвърдено. Оспорва всички твърдения на Катеви, направени във въззивната жалба, оспорва въззивната жалба, като счита, че същата е неоснователна, поради което моли да бъде оставена без уважение.

Признава, че правилно жалбоподателят отбелязва, че на 14.10.2013г. била проведена публичната продажба, като имотите били възложени на „Сис Кредит" АД, правопреемник на „Сис Кредит" ООД, съответно на заемотеля „Сис Лизинг" ЕООД и че дружество с наименование „Сис Лизинг" ЕООД не е въведено официално във владение на процесните имоти със съответно постановление и протокол за въвод във владение, тъй като същото е и фактически, и юридически невъзможно, тъй като към момента на публичната продажба и въвеждането във владение такова дружество вече не е съществувало, поради което то е и фактически и правно немислимо същото да бъде въведено във владение през 2013 г. Твърди, че наименованието на дружеството „Сис Лизинг" ООД е променено на 24.08.2010 г. на „Сис

Кредит" ООД и впоследствие на 18.07.2012г. дружеството е преобразувано чрез промяна на правната форма от дружество с ограничена отговорност на акционерно дружество с наименование „Сис Кредит" АД.

Твърди, че правилно първоинстанционният съд намира, че посочената като приложима по отношение на процесния договор за заем Наредба №26 от 23.04.2009 г. издадена от Управителния съвет на БНБ за финансовите институции е обнародвана в Държавен вестник бр.36 от 15.05.2009 г., като влиза в сила след сключването на процесния договор за заем, сключен на 11.05.2009 г. Соча, че в посочената Наредба не е предвидено нейното обратно действие и същата съответно влиза в сила след обнародването ѝ в Държавен вестник на основание чл. 41 от ЗНА. Счита, че предвидените в посочената Наредба №26 от 23.04.2009г. (сбн. ДВ бр.36 от 15.05.2009 г.) за финансовите институции правни норми са неприложими към процесния договор за заем и същият е действителен, поради обстоятелството, че за ответника не са били приложими изискванията на посочената наредба при извършване на сделките и действията, посочени в неговия предмет на дейност.

На следващо място счита за неоснователни доводите, изложени във въззивната жалба, че РС не е взел предвид, че чл.3 и чл.3А от ЗКИ са били влезли в сила към датата на сключване на договора и правилно и обосновано той счита, че неоснователно се явява в исковата молба основание за нищожност на процесния договор за заем, че настоящата редакция на разпоредбата на чл.3а от Закона за кредитните институции, според която „За извършване на дейности по чл. 2, ал. 2, т. 6, 7 и 12 и по чл. 3, ал. 1, т. 2 и 3 по занятие е необходимо лицето да бъде вписано в публичен регистър на БНБ, ако една или повече от тези дейности е съществена за него.". Твърди, че приложимата към настоящия случай е редакцията на чл.3а от Закона за кредитните институции (ДВ, бр.24 от 2009г., в сила от 31.03.2009г.), която е и релевантна нормативна уредба действаща към момента на сключване на договора за заем (11.05.2009г.), която определя изискванията за вписване в регистъра по чл.3, ал.2 от ЗКИ на финансова институция с търговска регистрация в Република България, а чл.3а ал.3 към момента на договора за заем предвижда, че редът за вписване и заличаване от регистъра, както и необходимите документи за вписване се определя с наредба, която към този момент не е била приета и не е било възможно ответникът да бъде вписан в предвидения регистър към момента на сключване на договора за заем предвид липсата на правна уредба за същия.

Счита за правилно и обосновано, че РС-Т. посочва, че видно от представеното от ищците Удостоверение №BGR00048 на БНБ, ответникът своевременно е предприел действия по привеждане в съответствие на дейността в съответствие със законовите изисквания на извършената от същия дейност, като е поискал вписването му като финансова институция в съответствие със сроковете и условията на Наредба №26 от 23.04.2009г. (обн. ДВ бр.36 от 15.05.2009 г.) след влизането ѝ в сила.

Поддържа, в случай че съдът приеме наличието на основанията, посочени от въззивника, че процесният договор следва да се счита за сключен договор за заем по чл.240 от ЗЗД при условията на конверсия. Твърди, че заемът за потребление е реален договор,

който се счита сключен, когато въз основа на постигнатото съгласие между страните по него едната страна даде, а другата получи в заем парична сума. Твърди, че в настоящия случай е налице постигане на съгласие съобразно разпоредбата на чл.240 от ЗЗД, като конверсията на нищожен договор за кредит по ЗКИ в съглашение за заем за потребление по чл.240 ЗЗД се признава и в съдебната практика. [Така например Решение № 99 от 19.11.2020 г. на ОС - Силистра по в. гр. д. № 329/2020 г. — влязло в сила, както и вече цитираното Решение № 171 от 19.12.2018 г. на Варненския апелативен съд по в. гр. д. № 540/2018 г. — влязло в сила]. Твърди, че нищожният договор за кредит може да обвърже страните в съглашение за заем, ако са се осъществили предпоставките за конверсията му, тоест ако са налице съществените признаци на действителна сделка за заем и ако правните последици на заемното съглашение по ЗЗД се желаят от страните. Твърди, че в настоящия случай, страните са имали обща воля сумата от 100 000 (сто хиляди) лева да се предаде от ответника в собственост на Заемателя при условията на чл.2 от процесния договор, а заемателят се е съгласил да върне заетата сума в срок до 6 (шест) месеца. Сочи, че заемът е усвоен, което не се спори и също се потвърждава от изложеното в исковата молба, осъществени са съществените признаци на една действителна сделка, годна да породи правно действие и чийто правни последици се желаят от страните, а именно договор за заем и това обстоятелство се потвърждава и изложените в исковата молба твърдения.

Поддържа, че предвид горното, безспорно се установило в производството пред първата инстанция, изложено и в обжалваното решение, наличието на действително ипотечно право на ответника, възникнало въз основа на договорната ипотека. Сочи, че публичната продажба, проведена въз основа на действителното ипотечно право е извършена на действителни законови изисквания и е породила последиците по закон, като в резултат ответникът е владял имота в продължение на повече от 5 години на основание, годно да го направи собственик, като последното не се оспорва от ищите. Счита, че меродавен момент за установяване на самостоятелна фактическа власт върху процесните имота е датата на постановлението за въвеждане във владение на ЧСИ, както е безспорно установено от представените от ищите документи.

С оглед гореизложеното, оспорва въззивната жалба и наведените с нея доводи за порочност на първоинстанционното решение.

Предвид гореизложеното, моли въззивната жалба на К. А. К., с ЕГН ***** и М. Н. К., с ЕГН 5211)291091 срещу Решение №145 от 28.11.2023г., постановено по гр.д. 229/2023г., IV-ти граждански състав по описа на РС-Тетевен да бъде оставена без уважение и да постанови решение, с което да потвърди първоинстанционното решение с произтичащите от това правни последици, като им присъди сторените разноски в настоящото производство..

В съдебно заседание въззивниците се представляват от адв.П., който поддържа въззивната им жалба, като моли решението да бъде отменено и да бъде уважен иска му. Претендира и присъждане на съдебно деловодни разноски, като прави възражение за прекомерност на присъденото адв.възнаграждение.

Въззиваемата страна се представлява от адв. В., която поддържа отговора си, като моли решението на ТРС да бъде потвърдено като правилно. Претендира присъждане на разноски по делото по представен списък на разноските.

Третите лица помагачи ЕТ“К. К.“ и „К-7“ООД не се явяват и не се представляват.

От събраните по делото доказателства- приложенияте по гр.д.№229/23 г. на РС-Т., и становищата на страните, преценени поотделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По допустимостта:

Настоящата инстанция приема, че постановеното съдебно решение е недопустимо, тъй като в първата инстанция не са били конституирани необходими другари, чието участие в производството е задължително, съгласно т.6 от ТР №1/9.12.2013 г. по тд. №1/13 г. на ВКС. В обстоятелствената част на исковата молба се излагат твърдения за нищожност на договор за заем от 11.05.2009 г., по който страни са освен ищците и ответника, и ЕТ“К. К.“ и „К-7“ООД, които обаче не са конституирани като страни в процеса, а само като трети лица помагачи. Съгласно ТР №7/13.01.2023 г. по т.д.№7/20 г. ВКС ОСГТК страните по договора са задължителни необходими другари в производството по предявен иск за нищожност на договора. Само на това основание въззивната инстанция следва да обезсили атакуваното съдебно решение №145/28.22 23 г. постановено по гр.д.№229/23 г. по описа на ТРС и да върне делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане с участие на необходимите другари.

За процесуална чистота настоящата инстанция следва да укаже на първата инстанция при новото разглеждане на спора с участието на всички страни по сделката, че следва да се остави без движение исковата молба и поради наличие на други нередовности, както следва:

На първо място исковата молба не е вписана, а това е задължително с оглед разпоредбата на чл.114 б. “в“ от ЗС, поради което следва да се укаже на ищците да впишат исковата молба, както и да внесат ДТ за обективно съединения иск за прогласяване на нищожност на договора.

Исковата молба е нередовна и на основание чл.127 ал.1 т.5 от ГПК, защото в петитум липсва искане да се погласи нищожността на договор за заем от 11.05.2009 г., след като в обстоятелствената част подробно се излагат обстоятелства досежно наличие на предпоставки за нищожност на сделка на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД сключване на договор в противоречие със закона, въпреки, че ТРС се е произнесъл с такъв диспозитив и е отхвърлил иск, който не е предявен в петитум.

Няма формулирано искане от страна на втората ищца М. К. по предявените искове, също нередовност на основание чл.127 ал.1 т.5 от ГПК.

Не на последно място следва да се уточни и основанието на втория иск за собственост-дали се иска само признаване на правото на собственост върху процесните имоти-иск с правно основание чл.124 от ГПК или се иска и предаване на владението им- иск с правно основание чл.108 от ЗС, тъй като отново и тук се явява противоречие между

изложено в обстоятелствената част и посочено правно основание в заглавната част на исковата молба и изложеното в петитума ѝ.

Всички тези нередовности са установени от въззивната инстанция, но същата приема, че е безпредметно тя да оставя исковата молба без движение, след като решението се обезсилва и делото се връща на първата инстанция за ново разглеждане от друг състав.

При този изход от процеса разноси не следва да се присъждат, тъй това ще бъде сторено при окончателно решаване на спора и с оглед неговия изход.

По изложените съображения и на основание чл.270 от ГПК Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА съдебно решение №145/28.11.23 г. постановено по гр.д.№229/23 г. по описа на РС-Т. като недопустимо и **ВРЪЩА** делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав с участие на необходимите другари ЕТ“К. К.“ и „К-7“ООД и при спазване на дадените указания в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщението на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____